



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2627/2019
30.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Нешић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суда у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 39/19 од 18.04.2019. године, у седници одржаној 30.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 39/19 од 18.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 39/19 од 18.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 434/18 од 26.02.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати на име накнаде имовинске штете која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Лесковцу Ст 35/2010 на име главног дуга 495.971,07 динара и на име камате 44.749,70 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 30.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж рр 39/19 од 18.04.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена. Наиме, побијана пресуда донета је у складу са правним ставом израженим у одлукама Европског суда за људска права (пресуда у предмету Маринковић и др. против Србије; предмету Качапор и др. против Србије и другим) и одлукама Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге), о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и у обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права – члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, члана 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије, којима је сваком гарантовано право на имовину.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 20.09.2018. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела, висина досуђене накнаде имовинске штете у износу од 495.971,07 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је на основу члана 403. став 3. и 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Тужена није успела у поступку по ревизији, па нема право на накнаду трошкова по ревизији, са којих разлога је Врховни касациони суд одлучио као у ставу трећем изреке, применом члана 153. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић